

Muslim-misjonen er «in» i Bangladesh

AV TERJE HOLMEDAL

Vi våger påstanden: Muslim-misjonen er «in» for tida. Ikke innen de store misjonsorganisasjonene i Norge, skjønt det er en tendens i retning av mer oppmerksomhet mot muslimene (se artikkel av Jan Opsal i NOTM nr. 3/86). Heller ikke innen de tradisjonelle misjoner i Bangladesh. Men det har dukket opp en del grupper av omvendte muslimer de siste par årene som er ivrige etter å evangelisere blant sine egne. Og det synes å være svært enkelt å få økonomisk- og forbønnsstøtte i Europa til slikt arbeid.

Organisasjonen *Masihee Jamat* har sitt hovedkontor i Dhaka og har en håndfull medarbeidere. De har håp om å opprette distriktskontorer utover landet i løpet av kort tid. Arbeidet finansieres hovedsakelig av en tysk organisasjon, men de har også kontakter i Sveits og andre europeiske land.

Mesteparten av ressursene bruker Masihee Jamat på gratis spredning av litteratur. De har utgitt 12–15 publikasjoner i form av traktater og hefter, og de trykker årlig kalendere og plakater med bibelvers. Fra tid til annen rykker de også inn annonser i ukeblad og aviser. De som gir respons på materiellet får tilbud om korrespondansekurs og/eller lyd-kassetter.

Et annet arbeidsredskap for Masihee Jamat er seminarer. To ganger i året leier de et hotell i Dhaka og inviterer sine kontakter til et fire-fem dagers seminar. Reise og opphold blir dekket. Siste seminar ble holdt i november 1986. En ukeavis kalt «*Jiboner Aloo*» (livets lys) skrev etterpå at Masihee Jamat drev med anti-islams virksomhet og burde bli erklært forbudt. En kan slå fast at artikkelen overdrev. Der var grove beskyldninger om økonomiske misligheter. Forfatteren spekulerte i hvor mye lønn de ansatte hadde og hvor mye det ble satset på denne «virksomheten». Og vi siterer: «... For en tid tilbake har en arbeider på dette kontoret, kalt L.R. (fullt navn), akseptert den kristne tro i håp om å få en stor penge-sum og jobb i utlandet...».

Selv om hverken lederen eller andre kristne tar avisskriveriene så tungt, er de engstelige for at folk skal tro det de leser og danne seg et generelt galt bilde av kristen misjon.

I sin forkynnelse, muntlig og skriftlig, viser Masihee Jamat gjerne til Koranens budskap om Jesus Kristus. De legger også stor vekt på de andre delene av Bibelen som også kan finnes igjen i Koranen. Bevegelsen viker likevel ikke tilbake fra belastningen det er å vise at Koranens lære og det som muslimer flest tror og mener, på veldig mange områder er avvikende fra Bibelens lære, spesielt i spørsmålet om Jesus Kristus. Bevegelsen er veldig forsiktig i sin kritikk av Koranen og oppmuntrer heller folk til å lese den i lys av Bibelen. Noen vil likevel finne at bevegelsen er for ivrig til å tilpasse seg Islam. Overgang til kirken gjennom dåp blir enten tilsidesatt eller utsatt. Hele bevegelsen har et karismatisk preg, med en klar skjelling mellom lov og evangelium. De avstår gjerne fra å plassere seg læremessig, men dagens ledersjikt synes jevnt over å ha et baptistisk syn og å målbære en sterkt Jesus-sentrert forkynnelse.

Språket de bruker er det samme som brukes i islamsk litteratur, mye oppblandet med arabisk og persisk. I de tradisjonelle kristne miljøer i Bangladesh er sanskrit-beslektet bengali rådende, forøvrig en tilknytning til hindusamfunnet.

De som blir kristne gjennom denne gruppens virksomhet tar ikke kristne navn og de tar ikke etter alle «kristne» skikker, som f.eks. å spise svinekjøtt og å hilse med hinduhilsen. De fortsetter til en viss grad å være varsom i kontakt med andre mennesker, særlig det annet kjønn.

Alt dette hindrer anstøt fra muslimers side.

En kan reagere på enkelte sider ved Masihee Jamats virksomhet. De er vel rause i sin litteraturspredning. Litt mer forsiktighet og gjennomtenkning ville kunne avverge unødig forargelse, som kan slå tilbake mot kristen aktivitet generelt.

En kan også sette spørsmålstegn ved deres forkynnelse og deres metoder. Men det er ingen tvil om at Masihee Jamat er et redskap Gud kan bruke for å bringe evangeliet til noen av de 88 millioner muslimene i Bangladesh.

De trenger vår støtte, ikke økonomisk, men de trenger vår forbønn og de trenger anerkjennelse som en legitim misjonsbevegelse.